

YPSILON PAKT UIT

Het tweede cadeau: Alledaagsheid

Alledaagsheid is het tweede cadeau dat **Andries Baart** aan Ypsilon gaf tijdens het 35-jarige lustrumsymposium (YN1-2021). We willen inspraak, invloed, meebeslissen en meedoen. Wij, naasten, willen dat onze ervaringskennis meetelt, serieus wordt genomen. **Kitty van Elst** beschrijft hoe ze ingrijpt in het dagelijks leven van haar bijzondere broer.

‘Kunnen we even overleggen?’, vraag ik per mail aan de spv’er van mijn broer. Ik maak mij zorgen over het overvolle huis van mijn bijzondere broer. Het is tot het plafond toe gestapeld met gevonden voorwerpen, kitsch en antiek. Er zijn slechts twee paadjes over: van de voordeur naar zijn slaapkamer langs de wc en douche (die ook vol staat) en van de voordeur naar de tuinkamerdeur, langs de keuken. Op dit laatste paadje staan twee half kapotte bureaustoeltjes. Zijn zitgelegenheid.

Mijn zorgen gaan over brandveiligheid en instortingsgevaar. Er moet iets gebeuren, maar het lukt mijn andere broers en mij niet om mijn broer zover te krijgen iets weg te doen. Er zijn hulpverleners nodig. Gelukkig maakt de spv’er tijd voor mij vrij. Zij deelt mijn zorgen, maar ook haar adviezen worden door mijn broer in de wind geslagen. Ik stel voor de GGD in te schakelen, maar deze kan niets doen. Het is een woonhuis en het is niet vervuld. Het staat alleen overvol.

Maar het besef om samen te werken is er. Samen betekent met z’n allen. Inclusief mijn broer. Uiteraard! We beginnen om een gezamenlijk plan te maken, maar stuiten continu op weerstand van hem. We beseffen het. Hij wil wel, maar kan het niet. De eerdere cognitieve gedragstherapie hiervoor heeft geen oplossing gebracht. Ik stel voor de *bad guy* te spelen en besluit de rechter in te schakelen. Onderbou-

wing: gevaar voor eigen leven en dat van zijn burens bij brand of instorting van de vloer.

De spv’er besluit om met een collega tweewekelijks samen met mijn broer door zijn huis te lopen om te kijken wat weg kan en wat niet. De GGD maakt foto’s van de huidige situatie om de voortgang te kunnen monitoren. De rechter besluit om mijn broer een half jaar de kans te geven om de helft van zijn spullen op te ruimen. Ondanks de stress die het mijn broer geeft, geniet hij ervan om telkens door het huis te lopen met twee bewonderaars aan zijn zijde.

Elk voorwerp heeft een verhaal dat hij breeduit vertelt. Er wordt gelachen, herinneringen worden opgehaald en dingen verschoven. Maar niets gaat er weg! De foto’s van de GGD laten het zien. De gang door zijn spullen wordt ‘gevierd’ door met elkaar gezellig koffie te drinken met koekjes en fruit. Alles wat mijn broer wekelijks op de Haagse markt koopt, wordt voorgeschoteld: ‘Hier, neem nog een beetje van dit, moet je dat ‘ns proeven!’ en het eindigt met de opsomming van hoe weinig hij heeft betaald.

Tips worden uitgewisseld, zoals ‘hoe later je boodschappen op de markt doet, hoe goedkoper’ (mijn broer) tot aan ‘ga eens praten met een kringloopwinkel, zij zullen blij zijn met je spullen en je houdt er zelf extra inkomen aan over’ (de spv’ers). De twee bureaustoelen geven wisselend plek aan drie mensen. Maar het huis blijft vol.

Opnieuw komt er een uitspraak van de rechter, dit keer met een ultimatum: binnen drie maanden de helft leeg, anders wordt het huis leeggehaald. Dan komt mijn broer in actie. Hij huurt tijdelijk een 8e garage (de andere 7 zijn al tot de nok toe gevuld) en verhuist er, samen met zijn spv’er, spullen naar toe. De garage lekt water, maar is tijdelijk, benadrukt mijn broer mij met een knipoog. Want als de rechter tevreden is, gaat alles weer terug naar zijn huis.

Hoarding zoals deze verzamelwang officieel heet, is hardnekkig. Toch zijn we blij met het tijdelijke resultaat. We zijn weer een stapje verder. Samen.

Kitty van Elst | yn@ypsilon.org